

НИКЪЛЪС СПАРКС СПАСИТЕЛЯТ

*Дори най-трудните
моменти могат да те
отведат към щастието.*

НИКЪЛЪС СПАРКС

СПАСИТЕЛЯТ

The Rescue

Copyright © Nicholas Sparks Enterprises, Inc., 2000

All rights reserved.

© Емилия Карастойчева - превод

© Димитър Стоянов – Димò – художествено оформление на корицата

© Издателство ЕРА, София, 2017

ISBN 978-954-389-452-9

ПРОЛОГ

По-късно щяха да я нарекат една от най-свирепите бури в историята на Северна Каролина. Понеже връхлетя през 1999 година, най-суверните жители прецениха, че е лоша поличба, първата стъпка към края на света. Други просто клатеха глава и повтаряха, че рано или късно това е щяло да се случи, знаели си. Вечерта девет циклона поразиха източната част на щата и унищожиха трийсет къщи. Телефонни кабели бяха разпилени по шосетата, трансформаторите бълваха неумолими пламъци. Хиляди дървета се сгромолясаха, три реки излязоха от коритата си. С един замах Майката Природа промени живота на мнозина.

Започна изведнъж. В ранното лято небето първо се покри с облаци и притъмня – нищо необичайно; после заизсипва мълнии, бурни ветрове и заслепяващ дъжд. Буреносният фронт настъпваше от северозапад и прекосяваше щата с близо четиресет мили в час. Радиостанциите изведнъж започнаха да излъчват предупреждения за ожесточената стихия. Които можеха, се подслониха на закрито, но хората по магистралата като Денис Холтън нямаше къде да се скрият. На места дъждът се лееше толкова силно, че колите се движеха с пет мили в час. Денис стискаше волана с побелели кокалчета и застинало, съсредоточено лице. Понякога не виждаше шосето през стъклото, ала да спре би било истинско бедствие заради автомобилите зад нея. Шофьорите не биха я видели навреме, за да спрат. Денис изхлузи колана през главата си и се приведе напред, втречена в пунктираната линия, мяркаша се тук-там върху платното. В дълги периоди имаше чувството, че кара само по инстинкт, защото не виждаше нищо. Като океанска вълна дъждът обливаше предното стъкло и скриваше почти всичко от поглед. Фаровете бяха кажи-речи безполезни. Би спряла, но къде? Имаше ли безопасно място? Встрани от магистралата? Навсякъде съзираше автомобили, отбиващи наляпо. Взе мигновено решение – някак си движението ѝ се стори по-сигурно. Очите ѝ сновяха бързо от пътя към стоповете пред нея, после към огледалото за задно виждане. Надяваше се и се молеше всички други на шосето да правят същото. Да са нащрек, за да не пострадат.

После, внезапно както бе рухнал, пороят отслабна и видимостта се върна. Денис предположи, че е достигнала началото на фронта; всички на пътя явно решиха същото. Въпреки хлъзгавия асфалт колите набраха скорост, за да изпреварят стихията. Денис също подкара по-бързо в колоната. Десет минути по-късно продължаваше да вали, ала все по-рехаво. Тя погледна стрелката за горивото и в стомаха ѝ се сплете възел. Скоро щеше да се наложи да спре. В резервоара нямаше достатъчно, за да стигне до къщи.

Минутите се точеха.

Остана бдителна сред върволицата автомобили. Заради новолунието небето тъмнееше. Денис пак погледна към таблото. Стрелката се намираще ниско в червената зона. Въпреки стремежа си да изпревари бурята, тя намали скоростта с надеждата да икономиса останалото гориво. Молеше се стихията да не я застигне.

Започнаха да я изпреварват; плътните пръски по предното стъкло влудяваха чистачките. Денис продължаваше неотстъпно напред.

След още десет минути най-сетне въздъхна с облекчение. Бензиностанция на по-малко от миля според табелата. Пусна мигача, свърна в дясната лента и излезе от магистралата. Спря до първата свободна колонка.

Беше успяла, но знаеше, че бурята напредва. За петнайсетина минути щеше да стигне дотук, дори по-скоро. Имаше време, ала не много.

Възможно най-бързо Денис напълни резервоара и помогна на Кайл да слезе от столчето. Ръка за ръка двамата влязоха да платят; тя не изпускате дланта му, защото на бензиностанцията беше пълно с автомобили. Кайл беше по-нисък от дръжката на вратата; вътре гъмжеше от хора, сякаш всички на магистралата си бяха помислили същото – да заредят, докато могат. Денис грабна кутийка диетична кока-кола, третата за деня, после огледа хладилниците край задната стена. Близо до ъгъла намери ягодово мляко за Кайл. Беше късно, а Кайл обичаше мляко преди лягане. Успееше ли да изпревари бурята, той сигурно – дано – щеше да проспи почти целия път до къщи.

На касата се оказа пета на опашката. Хората пред нея изглеждаха нетърпеливи и изморени; явно не разбираха защо има такова стълпотворение в този час. Привидно бяха забравили за бурята. По израза на очите им обаче личеше, че не са. Всички бяха напрегнати. По-бързо, говореха израженията им, трябва да потеглим тутакси.

Денис въздъхна. Усещаше врата си вдървен; размърда рамене. Не ѝ помогна много. Тя затвори очи, разтърка ги, отвори ги отново. Между щандовете отзад чу майка да спори с малкия си син. Надникна през рамо. Наглед момченцето беше връстник на Кайл – на около четири и половина. Майка му очевидно беше изнервена, както се чувстваше Денис. Стискаше здраво ръката на детето. То тропна с крак.

– Искам мъфин! – изхленчи.

Майката не отстъпи.

– Не. Казах ти. Днес яде достатъчно сладко.

– Но *ти* си взе нещо.

Денис се обърна напред. Опашката не беше помръднала. Защо се бавеха? Надзърна иззад гърбовете на хората, търсейки обяснение. Жената на касата изглеждаше объркана от навалищата; всички явно бяха решили да плащат с кредитна карта. Още минута се изниза бавно и опашката се скъси с един клиент. Майката и детето застанаха точно зад Денис. Разправията продължаваше.

Денис сложи длан върху рамото на Кайл. Той пиеше мълчаливо млякото през сламка. Денис неволно дочу разговора отзад.

– О, хайде де, мамо!

– Престани! Бърза ме!

– Гладен съм!

– Да си беше изял хотдога.

– Не исках хотдог.

И тъй нататък. След още трима клиенти Денис най-после стигна до касата, отвори портфейла и плати в брой. Имаше кредитна карта за спешни случаи, но я използваше съвсем рядко. Разплащането без карта явно затрудни служителката още повече. Току поглеждаше цифрите, за да се увери, че не греша. Свадата зад Денис не спираше. Тя най-сетне си получи рестото и прибра портмонето. Обърна се към вратата. Разбираше колко са напрегнати всички тази вечер, затова се усмихна на майката: „Децата са трудни понякога, нали?“.

В отговор жената подбели очи.

– Късметлиейка сте – каза тя.

Денис я погледна с недоумение.

– Моля?

– Казах, че сте късметлиейка. – Жената погледна към сина си. – Моят никога не млъква.

Денис сведе очи, кимна със свити устни, обърна се и излезе навън. Въпреки стреса от бурята, въпреки безкрайното шофиране през деня и престоя в Психологическия център, мислеше единствено за Кайл. По пътя към колата внезапно ѝ се доплака.

– Не – прошепна си тя. – *Ти* си късметлиейка.

ПЪРВА ГЛАВА

Защото се бе случило така? Защо тъкмо на Кайл, а не на друго дете?

Денис се върна на магистралата, отново в надпревара с бурята. През следващите двамадесет минути валеше постоянно, но не застрашително; чистачките обираха равномерно водата по пътя към Едънтън, Северна Каролина. Диетичната кока-кола стоеше между аварийната спирачка и седалката; макар да знаеше, че няма да ѝ се отрази добре, Денис я изпи до дъно и веднага ѝ се прииска да си е купила две. Надяваше се кофейнът да я ободри и да ѝ помогне да се съсредоточи върху шофирането вместо върху Кайл. Той обаче не излизаше от ума ѝ.

Да. Кайл. Навремето той беше част от нея, през дванайсетата седмица чу сърцето му да бие; през последните пет месеца от бремеността го усещаше как се движи. След раждането, в родилната зала, го погледна и не можеше да повярва, че на света има нещо по-прекрасно. Това чувство не бе променено, макар тя в никакъв случай да не беше свършена майка. В последно време просто правеше каквото е по силите ѝ, приемаше и доброто, и лошото, търсеше радост в дребните неща. Трудно откриваеми понякога в присъствието на Кайл.

През последните четири години се стараше да е търпелива с него, ала невинаги беше лесно. Веднъж, когато той бе съвсем малък, закри с длан устата му, за да го накара да замлъкне. След безсънна нощ бе пицял цели пет часа; всеки изтощен родител би разбрал и извинил простъпката ѝ. Оттогава обаче Денис се стремеше да съдържа емоциите си. Усетеше ли, че нервите ѝ се изопват, преброяваше бавно до десет; не се ли получише, излизаше от стаята да се успокои. Обикновено успяваше, ала това бе и благодат, и проклятие. Благодат, защото разбираше, че търпението е необходимо, за да му помогне; проклятие, понеже я разколебаваше дали е способен родител.

Кайл се роди точно четири години след смъртта на майка ѝ и макар обикновено да не вярваше в съдбовни знаци, Денис не можеше да се отърси от мисълта за това съвпадение. Кайл със сигурност беше Божи дар. Освен него нямаше никого на света. На четири години бе изгубила баща си; нямаше братя и сестри, дядовците и бабите ѝ бяха починали. Кайл веднага се превърна в средоточие на цялата ѝ обич. Съдбата обаче е странна, съдбата е непредсказуема. Денис обсипваше Кайл с внимание, ала това някак си не се оказа достатъчно. Сега водеше живот, какъвто не бе предвиждала, живот, в който ежедневният напредък на Кайл внимателно се документираше в бележник. Сега животът ѝ бе посветен на сина. Кайл, разбира се, не се противеше. За разлика от другите деца той никога не се оплакваше от нищо. Денис погледна в огледалото над волана.

– Какво си мислиш, скъпи?

Наклонил глава, той наблюдаваше как дъждът плющи по стъклата. Одеята му беше събрано в скута. Не бе продумал нито веднъж, откакто бяха влезли в колата. Чу гласа ѝ и се обърна към нея.

Денис зачака отговор. Напразно.
